

Ezītis Otto

Priekšvārds

Es un mana mazmeitiņa Paula, katru vasaru dzīvojam mazā zvejnieku ciematīnā, pie pašas jūras. Tas ka radies šis stāsts man lielu paldies jāsaka tieši viņai, Paulai. Katru vakaru gulēt ejot mēs viena otrai stāstījām pasakas, bet kad pietrūkās, izdomājām tās pašas un ierakstījām tās mobilajā telefonā, tā nu radās šis stāstiņš. Paldies Paula!

Ciematu kurā dzīvojām sauc par Apšuciemu. Ne tāpēc, ka tur aug daudz apses. Bet gan tāpēc, ka šai ciematā būvēja buriniekus un laivas. Jūras krastu apdzīvoja arī līvi, vārds „apša” līvu valodā nozīme laiva. Kaut arī vēsturnieki vēl nav pilnīgi pārliecināti par nosaukuma izcelsmi.

Apšuciema skola uzcelta 1828. gadā, bet tagad tajā atrodas muzejs kurā var visu uzzināt par šo slaveno un skaisto ciemu. Es ar Paulu un ezīti Otto dzīvojām tieši pretī skolai, kurā tagad pamatā dzīvo atpūtnieki.

Varbūt Jums arī ir kāds stāsts par piedzīvoto ar kādu no jūsu draugiem.

Izstāstiet arī citiem.

Es esmu ezītis Otto

Ezītis Otto pamodās agri. Mājās bija savāds klusums. Pat māsiņas Annas balss nebija dzirdama. Viņš sāka prāt, ko tagad varētu darīt. Otto dzīvoja mazā ciematīnā pie pašas jūras – aiz pirmās kāpas. Viņa mājoklis – ala – atradās zem kļavas celma. Parasti Otto mēdza daudz gulēt dienā, jo ezim nakts ir darbošanās laiks.

Šodien sanāca pamosties vēlā pēcpusdienā. Ko nu? Laikam vajadzētu pēc iespējas ātrāk doties prom. Citādi vēl atskanēs mātes balss, kas mudinās ķerties pie kāda neatliekama darba. “Otto, pieskati māsiņu! Otto, salasi ogas! Otto, aizskrien pēc ūdens!” Un vēl, un vēl, un vēl! Bet – ja tagad izdotos nozust? Tad nebūtu, kam šos darbus uzdot.

Otto jutās izsalcis, jo ilgi nebija neko labu ēdis. Klusi aizlavījies uz virtuvi, piebāza kabatas ar gardumiem un devās ārā. Uz celma, kas bija apaudzis ar vecās kļavas atvasēm, varēja ērti pabrokastot. Kļavu nolauza lielās vētras laikā. Tā tik bija nemierīga nakts! Likās, ka vējš izraus kļavu ar visām saknēm. Nu palicis tikai celms, zem tā – ežu mājoklis. Otto patika zvilnēt uz celma, vērot jūru un domāt.

Domāšana bija viņa mīlākais darbs. Domās visu var izdarīt, un vienlaikus nekas nav jādara. Var aizceļot uz zvaigznēm, pat uz mēnesi!

Otto iztēlojās, ka sēž tur augšā, debesīs, spožā mēness ielokā, un noraugās lejup, kā citi skraida. Šurp turp, šurp turp, šurp turp... Tad prātā iešāvās nākamā doma. Aizvērtām acīm ezītis iztēlojās, ka viņš ir sadraudzējies ar lielās mājas saimnieces čau-čau šķirnes suni Balu. Tas vairs neaprej Otto, bet laipni sasveicinās. Ļauj ezim mieloties ar saviem gardumiem!

Tā tik būtu dzīve... Tā nomodā sapņoja Otto. Turklāt vajadzētu salīgt mieru arī ar kaimiņu suni Džoniju, kas ir tik mazs, ka var izspraukties caur žoga caurumiem. Un rej tā, ka skan viss ciems. Jo ilgāk ezītis domāja, jo augstāk slējās viņa deguns. Viņš lepojās ar savām domām. Vai gan tās nav tikpat vērtīgas kā labi padarīts darbs? Tad Otto sāka vilkt ārā no kabatām līdzīgi paņemtos gardumus. Viss bija ļoti garšīgs – gan maize, gan siers, gan gaļas šķēle. Īsta labsajūta, un dzīve – tik skaista!

Ezītis Otto satiek Balu

Krietni paēdis, Otto nolēma papētīt tuvāko apkārtni. Par laimi, suns nekur nebija manāms. Tomēr jāuzmanās – īstenībā jau viņš vēl nav noslēdzis draudzību ar Balu. Ezītis uzkāpa paugurā, no kura vislabāk varēja pārredzēt dārzu. Tāds miers, tāds klusums! Tikai jūra šalca, un vējš dziedāja savu dziesmu. Otto jutās laimīgs.

Te pēkšņi – ak vai, ak vai! Atskanēja Balu riešana. Tūlīt tai piebalsoja arī Džonijs. Nu gan vairs nebija labi. Suns jau tuvojās. Jābēg! Tikai kurp? Ceļu uz alu aizšķērsojis ienaidnieks. Ezītim izdevās paslēpties pirmajā jāņogu krūmā. Balu bija kā milzis, salīdzinot ar Otto. Tas skaļi rēja, atņirdzis baltus, lielus zobus, mutē rēgojās zilā mēle. Cik briesmīgi! Tomēr Otto centās nomierināties un sadūšoties. Tagad jādara tas, ko viņa vietā darītu katrs ezis.

Otto saritinājās, kļūdams par adatānu bumbu. Taču Balu nerimās un mēģināja iekost. Eža asās adatas dūrās Balu degunā. Suns iesmilkstējās un sāka riet vēl niknāk. Par laimi, palīgā atskrēja Paula. Vasarās meitene dzīvoja lielajā mājā. Ar viņu Otto bija sadraudzējies. Paula mēģināja suni nomierināt un aizstāvēja savu draugu ezīti. Viņa skaidroja, ka arī Otto tepat vien dzīvo un nedara neko sliktu, tāpēc nevajag uz viņu riet. Diemžēl tas neko nelīdzēja. Tad Paula aizskrēja pēc kāda garduma, lai mēģinātu suni aizvilināt prom un ezis varētu paslēpties.

Otto saritinājās ciešāk, lai suns nevarētu sakost viņu, nabaga mazo, nevainīgo ēzuku. Tāds milzenis – un nemaz nav kauna! Ar vienu aci caur adatām Otto vēroja suni. Asie, baltie, bīstamie zobi bija pavisam tuvu. Palīgā! Palīgā! Taču neviens nenāca. Otto sakopoja spēkus un vēlreiz dūra savas adatas suņa purnā. Balu atrāvās, iesmilkstējās un vairs tik tuvu nenāca, taču turpināja nikni riet.

Labi, ka tobrīd atgriezās Paula. Otto saprata, ka nu ir glābts. “Beidz, Balu, nu izbeidz! Ak, Otto, ko tu esi izdarījis?” sauca Paula. Suņa purns bija pavisam sarkans. Meitene sāka žēlot suni un piedāvāja tam atnestos gardumus. Tomēr Balu bija pamatīgi apvainojies, jo nebija gaidījis tik sāpīgu uzbrukumu no tāda maza adatu kamola. Te taču ir viņa, nevis tā sīkaļas mājas!

Tikmēr Otto attapās, ka nu aši jābēg. Lai jau Paula žēlo un baro to suni. “It kā cietējs būtu viņš, nevis es, nabaga ezītis!” Tā Otto pukojās, lauždamies cauri krūmam. Nu vairs līdz alai nebija tālu. Tad viņš izdzirdēja, ka dārzā iznākusi arī Balu saimniece. Viņa klaigāja: “Vai, vai, vai, nabaga suns! Ko tas negantnieks nodarījis manam sunītim! Ak tu manu mīļumiņ!” Jau drīz Balu deguns tika rūpīgi ieziests ar dziedējošām zālēm.

Bailēm mazinoties, auga augumā Otto dusmas. “Ko šie tur vaimanā? Par ko brēc? Kas pažēlos mani? Vai īstais cietējs neesmu es? Vai tad man neuzbruka?” Aizvainojums, netaisnības izjūta lika eziša sirdij pukstēt straujāk. Gan jau Otto viņiem atmaksās! Tikai kā? Par to viņš vēl padomās. Un uz savām mājām noteikti vēl neies – pēc tādiem pārdzīvojumiem viņam pienākas atpūta, nevis mammas sagudrotie darbi.

Otto draudzene Emma

Turpat dārzā aiz sētas dzīvoja Otto draudzene ezīte Emma. Viņa bija iekārtojusies zem vecas, cauras laivas, ar kuru neviens vairs jūrā nebrauca. Ar Emmu vienmēr bija jautri, kaut gan viņa šad tad mēdza ķircināt Otto. Arī tagad viņi varētu labi pavadīt laiku. Varbūt pat aizietu līdz jūrai? Ir karsti, derētu atvēsināties. Otto zināja, ka viens pats nedrīkst peldēties. Ka tas var būt ļoti bīstami. Tikai ko lai dara, ja pavadoņa nav? Neviena nav, vienkārši nav, un tas ir bēdīgi, ļoti bēdīgi...

Otto sāka dungot dziesmiņu, kuru pats bija sacerējis. Un, to darot, atkal sajūtās stiprs, gudrs un svarīgs.

OTTO

*Es esmu ezīt's Otto,
Ja saku – tas tā ir!
Man jūra ir līdz ceļiem,
Un kalns tik vien tāds nieks.
Tāds nieks, tāds nieks,
Nu tiešām tikai nieks!*

*Es skrienu, es skrienu,
Uz pasaules malu skrienu,
Ikkatru jaunu dienu
Pēc laimītes es skrienu!*

*Es esmu ezīt's Otto,
Ja saku – tas tā ir!
Man kokā jākāpj nav,
Zem koka nams man ir –
Mans nams, mans nams,
Nu tiešām nams man ir.*

*Es skrienu, es skrienu,
Uz pasaules malu skrienu,
Ikkatru jaunu dienu
Pēc laimītes es skrienu!*

*Es esmu ezīt's Otto,
Ja saku – tas tā ir!
Man galva pilna stiķiem,
Un drosmes pilna sirds.
Man drosmes, man drosmes
Tik tiešām pilna sirds.*

*Es skrienu, es skrienu,
Uz pasaules malu skrienu,
Ikkatru jaunu dienu
Pēc laimītes es skrienu!*

Jau iztālēm Otto pamanīja Emmu. Lai tiktu līdz viņas mājoklim, nācās šķērsot lielu dārza daļu. Ne vienmēr tur bija droši. Tāpēc ezītim bija ienākusi prātā doma par tuneli. Tas gan būtu vareni – tāds tunelis kā tie, kas iet cauri kalniem! Otto saprata, ka jau atkal prāto par to, kas laikam nav iespējams. Taču sapņot bija tik aizraujoši, un – ja nu sapņi piepildās? Tas tik būtu skaisti! Nekāds Balu viņus vairs netraucētu. Ežu slepenā eja! Īsts, pavisam īsts tunelis...

Iztēles ainu pārtrauca Emma. Otto sasveicinājās un steigšus sāka stāstīt, ko šodien bija piedzīvojis. Viņam tā gribējās, lai viņu pažēlo un uzslavē par drosmi cīņā ar Balu. Tikai – jau atkal nekā tamlīdzīga! Emma parasti bija vārdos tieša un asa: “Kāpēc līdi, kur nevajag? Es taču teicu, lai neej dārzā, kad tur ir suns.” Kā tādai lai ieskaidro, ka viss notika pēkšņi un ka viņš nekur nelīda, tikai mierīgi ēda un baudīja dzīvi?

Ar Paulu viņam bija noruna – katru vakaru satikties, kad saulīte riet. Otto zināja, ka šovakar Paula viņu gan žēlos, gan rās par sadurstīto suņa degunu. Taču viņš nūdien nebija vainīgs! Tas milzis – kā tāds drīkstēja uzbrukt mazam ezītim? Dārzs ir arī Otto mājas.

Labāk būtu mazākos aizsargājis, nevis rējis un biedējis! Tā prātodams, Otto raiti tipināja uz vecās laivas pusi. Uz Paulu viņš nespēja ilgi dusmoties. Abi taču katru vakaru satikās pie lielās mājas zilajām kāpnēm. Lielās mājas saimniecei ļoti patika viss, kas bija zilā krāsā: drēbes, trauki, grīda, kāpnes, jumts, pat puķes! To zināja visi saimnieces draugi un kaimiņi, tāpēc vienmēr viņai dāvināja zilas lietas...

Līdz saulrietam vēl bija laiks. Vispirms Otto gribēja sameklēt Emmu. Abi eži bija viena vecuma, tāpēc ļoti sapratās. Otto apgāja tuvējo krūmu, tad uzkāpa paugurā. Turpat blakus kaimiņu sētā skaļi rēja šunelis Džonijs.

Kotletes

Par laimi, Emmai nepatika garas runas. Viņai bija kas labāks padomā – jādodas uz atpūtnieku namiņiem, kur dzīvo viesi no Tukuma. Bija zināms, ka tur šodien cep kotletes. Abiem draugiem tās ļoti garšoja. Īsts gardums! Un tukumnieces ezišus arvien laipni pacienāja. Tāpēc Emma centās nepalaist garām šo atpūtnieku ierašanos. Tas nebija grūti – ēdienu parasti gatavoja ārā, un kārdinošās smaržas brīvi vējoja gaisā. Tiklīdz Otto iedomājās par kotletēm, mutē saskrēja siekalas. Neko citu vairs negribējās, tikai kotletes! Jāsteidzas, lai nenokavētu.

Jau iztālēm bija jūtama brīnišķīga smarža. Ieraugot ēzus, tukumnieces priecājās: “Skat, ciemiņi nāk!” Drīz vien zemē tika nolikts šķīvis ar kotletēm. Ak, cik garšīgas! Pats paēdis, Otto gribēja kādu aiznest arī māsiņai un jau iztēlojās, kā viņa priecāsies. Viņš ļoti mīlēja mazo māsu, tikai auklēt negribēja. Tas bija pārāk garlaicīgi! Tāpēc Otto centās nozust, pirms mamma paguva pateikt: “Otto, pieskati māsiņu!”

Paēduši un tukumnieču samīļoti, abi eži devās mājup. Katrs uz adatām vēl nesa pa kotletei. Vareni! Saķeršanos ar Balu Otto jau bija aizmirsis un klusībā priecājās par vēlāk gaidāmo tikšanos ar Paulu.

Nebija šaubu – arī Paula mīlēja mazo ezēnu. Tiklīdz atbrauca uz “Brigām”, skrēja viņu meklēt. Ja neatrada, noskuma, lai gan zināja, ka eži ir lieli gulētāji un dienas lielākoties pavada midziņā.

Vakaros Otto kopā ar Paulu vēroja saulrietu. Paula pie jūras dejoja, fotografējās, spēlējās smiltīs. Otto palika kāpās un skatījās, kā saule lēnām ieslīd aiz apvāršņa jūrā...

Nekaunīgais kaķis Krāvo

Lai Otto nenokavētu tikšanos saulrietā, ežiem vajadzēja steigties. Mājupceļš ar dārgo kravu uz muguras nebija viegls. Briesmas varēja glūnēt aiz katra stūra. Vai nu ciema suņi, vai nesaprātīgi cilvēki, kas, ēzus ieraugot, apstājas un jūsmo: “Ak, eziši, cik mīļīgi!” Un vēl mēģina bikstīt. Tādi ļaudis Otto nemaz nepatika. Emma ierosināja iet pa garo zāli gar žogmali. Diemžēl zāle ne tikai paslēpa no nevēlamiem skatieniem, bet arī traucēja iet. Turklāt kotletes bija tik smagas...

Ak vai! Viņus bija saodis saimnieces kaķis Krāvo. Īsts negantnieks! Nelaiمة nu bija pavisam tuvu – vērtīgā krava briesmās! Arī pašiem ežiem varēja kļāties slikti. Ko nu? Emma ļoti nobijās, jo labi pazina kaķi, kurš negrieza ceļu pat Balu. Abi draugi paslēpās aiz koka. Tikai – vai koks var pasargāt no kaķa deguna, kas visu saož iztālēm?

Ja Krāvo bija labi paēdis, viņš mēdza būt draudzīgs un pieglaudīgs. Otto pat juta greizsirdību, kad Paula kaķi apmīloja. Tagad viņš mēģināja Emmu iedrošināt, savukārt Emma bija

gatava kotleti tūdaļ atdot kaķim, lai tikai sveikā tiktu prom. Abi eziši saritinājās kamolā, katrs savu kotleti pie vēdera piespieduši, un gaidīja, kas notiks.

Protams, ūsainis pāris lēcienos bija klāt. Viņš saoda garšīgās kotletes un sāka ar ķepām stumdīt adatu kamolus. Otto, cik spēja, durstīja kaķa ķepas, bet Krāvo izlaida garos, asos nagus. “Kāds nekauna!” Otto čukstēja Emmai. “Bet tu pacieties, neatdod kotleti, gan viņam apniks.”

Grūti bija paciesties, laiks ritēja tik lēni. Tomēr pamazām eži kā bumbas ripinājās savu māju virzienā. Beidzot kaķim apnika, tas aplaizīja sadurstītās ķepas un devās uzbrukumā putnēnam, kas lēkāja pagalmā. Otto uzsauca Emmai, ka nu laiks mukt, un abi skrēja, cik žigli spēja.

Kāds prieks nonākt drošā patvērumā zem vecās laivas! Otto un Emma liksmoja un sauca: “Mums izdevās, mums izdevās!” Pārbaudījuši, vai kotletes nav cietušas, eži aizjoza tālāk katrs uz savu mājokli.

Bedre

Pēkšņi Otto izdzirdēja Emmas palīgā saucienus. Kas nu noticis? Nelaime! Emma bija ievēlusies bedrē, kas bija izrakta, lai iestādītu jaunu ābeli. Tur nu viņa bija – pašā bedres dziļumā. “Neraudi! Pati vainīga. Vai neredzēji, kur ej? Nekas, gan es dabūšu tevi ārā...” burkšķēja Otto. Bet Emma turpināja raudāt. Kā gan tas varēja gadīties? Acis pierē taču viņai ir! Un viņa skatījās, tikai neredzēja! Agrāk te bedres nebija.

Tikmēr Otto steidzās meklēt palīdzību un nerimās prātot, kā varētu izglābt draudzeni. Jāatrod Paula! Taču meitene nebija atrodama – ne pie lielās mājas, ne pie jūras... Ak vai, tur jau viņa nāk kopā ar Balu pēc pastaigas pa mežu! Jau atkal Otto vajadzēja bēgt. Cik tālu aizskriesi, ja suns jau tepat blakus? Otto aši ielēca puķu pudurī. Labi, ka Paula turēja suni pie saites. Pēc Balu uzvedības meitene saprata, ka te slēpjas Otto.

Viņa uzsauca: “Pagaidi, tūlīt nākšu!” Ievedusi suni mājā, Paula tam iedeva gardumu, bet pati izskrēja dārzā, sameklēja Otto, paņēma to rokās un ezītis aizsies stāstīja, kāda nelaime piemeklējusi Emmu.

Nonākusi pie bedres, Paula tajā ieraudzīja pagalam nobēdājušos ezīti. Viņa centās ar roku aizsniegt Emmu, bet bedre bija pārāk dziļa. Lai kā meitene pūlējās, viņai neizdevās pat ar pirkstu galiņiem pieskarties eža mugurai. Varbūt rotaļu spainis no smilšu kastes varētu līdzēt, ja vēl atrastu arī virvi? Tad varētu izvilkēt Emmu no bedres tā, kā no akas velk ārā ūdeni. Paula centās Emmu mierināt: “Viss būs labi, tikai neraudi! Tūlīt tevi izvilkšu.” Tomēr Emma bija pārāk ilgi gaidījusi un pārāk nobijusies. Asaras nerimās ritēt pār vaigiem. Cik nelaimīga diena! Taču Emma saprata, ka vajadzētu Paulu klausīt, citādi vēl atstās viņu bedrē...

Emma centās. Krītot viņa bija savainojusi ķepiņu, un tā sāpēja. Varbūt lauza? Asariņas atkal sariesās acīs. Taču Paula no augšas jau sauca, ka laiž spainīti lejup. Vaimanām vairs nebija laika. Tagad vajadzēja papūlēties un iekāpt spainītī. Tas nebija viegli, taču visbeidzot izdevās. Nu Paula vilka, un Otto palīdzēja, līdz Emma atkal bija mīkstajā zālē. Cik labi!

Otto apkampa Emmu un jautāja: “Vai tev nekas nesāp?” Tad pēkšņi attapās: “Kur kotlete?” Emma satrūkās un nočukstēja: “Es to aizmirsu lejā, pavisam aizmirsu.”

Ezīši atgriezās pie bedres malas un ieskatījās tumšajā zemes caurumā. Jā, tur nu tā bija – gardā kotlete. Neko darīt, tur tai laikam būs jāpaliek. Arī Paula noskuma, redzot abus ezīšus tik bēdīgus. Otto sirds neizturēja – lai nomierinātu Emmu, viņš pārlauza savu kotleti un pusi atdeva viņai. Nu atkal bija labi. Katrs devās uz savām mājām.

Pie jūras

Paulai nācās pagaidīt, kamēr Otto nogādā drošībā savu vērtīgo nastu. Taču noruna paliek noruna – saulrietu viņi vēros kopā, lai tur vai kas! Tikai kāpēc Otto tik lēni tipina uz kļavas celma pusi?

Ezītim negribējās satikt vecākus, jo viņš labi saprata, ka šodien ir sastrādājis daudz blēņu. Pats sev viņš jau bija nosolījis laboties un tagad mēģināja izdomāt atvainošanās runu. Ar to viņš cerēja izsprukt no soda. Kāda laime, ka mamma nekur nebija redzama! Nolicis kotletes pusi uz galda, Otto steigšus atgriezās pie Paulas.

Lai ātrāk nonāktu pie jūras, Paula uzsēdināja Otto uz sava jaunā velosipēda un ātri brauca uz krastmalu. Saulīte nevienu negaida un ātri pazūd aiz apvāršņa. Jāsteidzas!

Beidzot abi draugi varēja mierīgi vērot, kā saule ieslīd jūrā. Tas bija tik skaisti! Debesis iekrāsojās dažādās krāsās, kādas tajās redzamas vienīgi vakaros. Un katru vakaru krāsas ir citādas.

Arī vilņi ik vakaru izskatās citādi atkarībā no vēja – vai nu lieli, ar baltām putām, vai mazi, gandrīz nemanāmi. Reizēm jūra šķiet pavisam gluda. Katru vakaru jauns pārsteigums!

Kad saule nozuda, Otto un Paula gāja mājās. Atvadoties meitene vēlreiz samīloja ezīti un aizejot ik pa brīdim atskatījās, lai redzētu, kā Otto stāv uz celma un noraugās viņai nopakaļ.

Tā stāvēdams, Otto atcerējās Paulas vārdus: “Katram ir savs spēks un vēl mazliet, un tas “mazliet” ir griba. Tai piemīt neaptverams spēks.” Viņš jau arī grib, ļoti grib labu, bet arvien kaut kas sanāk greizi... Otto vilcinājās. Tik ļoti negribējās satikt mammu un dabūt rājienu. To tik ne!

Tomēr ezītis saprata, ka rājiens šodien būtu pelnīts. Nez, kādu sodu viņam piespriedīs? Otto prātā pārcilāja savu atvainošanās runu. Sukas jau būs tik un tā. Taču tas, kurš labprātīgi atzīstas, var cerēt uz apžēlošanu, vai ne?

Tad prātīgajām domām pa vidu atkal iespraucās cita – par bedrē atstāto kotleti. Tā ezītim nedeva mieru. Tādu mantu laist zudībā nebūtu gudri. Kā lai to dabū ārā? Tuvojoties alas ieejai, Otto sadzirdēja mammu rājamies. “Kur gan Otto atkal pazudis? Šoreiz viņš dabūs sukas! Lai tik parādās!” Savukārt tēvs prātoja: “Varbūt bērnam kaut kas atgadījies? Varbūt iekļuvis nelaimē? Varbūt jāiet meklēt!”

Vienā mirklī Otto nogurums pārgāja, miegs vairs nenāca. Bija zudusi jebkāda vēlēšanās satikt vecākus. Viņš klusi aizlavījās prom, un kājas pašas nesa viņu uz bedres pusi. Prātā jau bija gatava ideja, kā dabūt kotleti. Ja viņš atgrieztos ar tādu bagātību, sods varētu būt daudz maigāks. Vecāki viņam visu piedotu. Nosauktu par ģimenes apgādnieku! Tiktāl aizdomājies, Otto sajutās ļoti svarīgs, gandrīz varonis. Vārds “apgādnieks” skanēja tik skaisti, gluži lieliski!

Ole, Ole, Ole!

Bija gandrīz satumsis un apņēmības pilns mazais ezis ķērās pie darba. Atstiepa līdz bedrei zaru un virvi ar tajā iesieto spainīti un sāka domāt, kā tos likt lietā. Bedre bija diezgan dziļa, un kārotā kotlete bija palikusi pašā apakšā. Otto centās saskatīt, vai tā tiešām tur vēl ir. Varbūt kāds to jau piesavinājies un apēdis?

Pēkšņi Otto izdzirdēja čaboņu. Nobijies paslēpās krūmā un gaidīja, kas notiks. Ilgi nekas nebija dzirdams. Un tad – ak tu brīnums, kas tad tas? Tā jau Emma! Izrādījās, ka arī viņa nav varējusi aizmirst kotleti. Katru dienu tādu gardumu ežiem nelaimējas dabūt.

Abi kopā draugi jutās drošāk. Gan jau viņi dabūs kotleti! Tomēr pavisam bailes nepazuda. Ja nu uzrodas Balu vai Krāvo? Tie abi ir uz vienu roku, kad jāsargā māja un dārzs. Un ežus, kuri tepat vien dzīvo, uzskata par ienaidniekiem. Ežus, kas ir tik drosmīgi un uzticami, kas var pasargāt dārzu no kaitēkļiem! Cik dumji tie suņi un kaķi! Tā sašutis domāja Otto.

Jau atkal viņš bija aizprātojies un aizmirsis iesākt darbu. Taču daudz laika pārdomām nebija. Abi draugi raudzījās pār bedres malu tumsā. Likās, ka tur kaut kas kustas un dzirdamas klusas skaņas. Otto saprata, ka vajag vairāk gaismas. Jāaicina palīgā jāņtārpiņš Ole! Otto sāka saukt: “Ole, Ole, Ole!” Emma raizējās, ka draugs tā sacels kājās visu ciemu. “Klusāk! Vai esi negudrs?” Otto atbildi parādā nepalika: “Es esmu ļoti gudrs un domāju ar galvu. Mums vajag gaismu, un es to sasaukšu.” Jau klusāk ezis turpināja aicināt palīgus. Un – ak tavu prieku! Pie ežiem ieradās bariņš jāņtārpiņu ar Oli priekšgalā. Otto izstāstīja savu vajadzību, un jāņtārpiņi piekrita palīdzēt.

Izgaismotajā bedrē pavērās bēdīgs skats – skudras, milzum daudz skudru jau skrubināja Emmas atstāto kotleti. “Ak vai, ko nu?” murmināja Otto. Emma viņu ķircināja: “Vai nobijies no mazām skudriņām?” Jā, nieks vien ir, ja uzbrūk viena skudra, bet te to ir tik daudz! Otto svārstījās. Padoties nedrīkst, kotlete jāglābj, tikai kā? Tāds skudru pūlis var kļūt bīstams.

Otto dūša bija noplakusi, viņam vairs nemaz negribējās būt varonim. Taču ķiķināja ne tikai Emma, bet arī jāņtārpiņi. Otto juta dusmas un spītu. Viņš izglābs kotleti un tad redzēs, kurš te smiesies! Pa bedrē ielikto zaru viņš rāpās lejup un braši sauca: “Prom, laupītājas! Tā ir mana kotlete! Pazūdiet!” Otto centās durēt ar savām adatām uz visām pusēm. Taču skudras negribēja padoties bez cīņas. Visbeidzot ezis saritinājās kamolā un vēlās pa bedri. Jāņtārpiņi rādīja gaismu. Kad skudras uz brīdi atkāpās, Otto sauca, lai padod spaini. Nu Emmai vairs nebija laika smieties, ja gribēja draugam palīdzēt.

Kad Otto ar kotleti bija spainī, Emma mēģināja viņu vilkt laukā, taču spainis izrādījās pārāk smags. Abi nosprieda, ka vispirms jāizvelk kotlete. Skudras atkal bija sarosījušās un gribēja atbēgties par atņemtajām vakariņām. To niknās acis spīdēja no katra zemes izcilnīša. Turoties pie virves, Otto pa zaru centās izrāpties no bedres. Skudras knieba, kur vien tika klāt. Tomēr Otto nepadevās. Tīcis laukā, viņš bija laimīgs un lepns par paveikto, kaut arī saknaibītais vēders sūrstēja.

Emma mīlīgi teica: “Nabadziņ, vai tev stipri sāp? Tu esi īsts varonis!” Otto vēl jutās aizvainots – ak tagad nabadziņš? Un iepriekš smējās par viņu?

Kotlete izskatījās apgrauzta, skudras jau daļu bija aiznesušas uz savu pūzni. Tomēr ikviens no glābšanas darbu dalībniekiem gribēja kādu gabaliņu. Tas būtu tikai taisnīgi, tāpēc draugi nolēma, ka sadalīs atlikumu trijās daļās. Pēc tam eži ar ieguvumu devās katrs uz savu māju, bet jāņtārpiņi palika mīlojamies turpat bedres malā. Necik daudz jau katram no tiem netika!

Nu Otto bija augšā uz celma un lūkojās lielās mājas gaišajos logos, aiz kuriem dzīvoja Paula. Tālāk iet nedrīkstēja. Kaut Paula atnāktu pie viņa! Cik ļoti tagad gribējās blakus kādu uzticamu draugu! Otto ilgojās būt labs un cienijams ezis, tāds, ar kuru lepojas. Vēlējās dzirdēt uzslavas un labus vārdus. “Paula, Paula, es esmu te!” tumsā sauca mazais ezītis. Un – kāds brīnums! Pēc mirkļa mīlā draudzene tiešām iznāca no mājas.

Uzmeklējusi Otto, Paula paņēma viņu klēpī, samīloja un mierināja. “Būs labi! Pēc sliktām dienām nāk atkal labas. Tā dabā notiek – pēc katras ziemas gaidāms pavasaris, pēc tumšām dienām nāk gaišas, pēc sniega un sala atgriežas silta saule, un pļavas zied. Viss būs labi! Tikai atceries, ja tu kaut kur gribi iet, tas mammai jāpasaka, jo viņa tevi mīl un raizējas.” Tomēr Otto vairs nebija pārliecināts, ka vecāki viņu tiešām mīl. Tikai Paulas klātbūtne viņam bija mierinājums.

Tad Otto nolēma pacensties, lai kļūtu par cienījamu ezi. Lai vecāki un Paula ar viņu lepotos! Iztēlē viņš jau redzēja, kā apkārt stāv visi ciema eži un sauc: “Lai dzīvo Otto! Tu esi vislabākais!”

Ezītim likās, ka viss tiešām atkal ir labi, nūdien lieliski! Rīt būs jauna diena, un viņš sāks jaunu dzīvi. Tā domāja Otto. Viņš bija apņēmības pilns laboties un draudzīgi sadzīvot ar visiem.

Kā domā tu – vai mazajam ezim izdosies sadraudzēties ar Balu, Džoniju un Krāvo?

Vai izdosies iepriecināt māmiņu un tēti, un mazo māsu? Un kādi vēl piedzīvojumi gaida Paulu un Otto?

